

ARKISTOKPL

ASIA SANA

3/86

ASIASANA 3/86

Kirjastotieteen ja informatiikan
opiskelijoiden ainejärjestön UDK
ry:n äänenkannattaja

Tilausosoite:

UDK ry
c/o Kirjastotieteen ja
informatiikan laitos
Yliopistonkatu 38
33100 Tampere 10

Painopaikka:

Tehokopiointi
Tampere 1986
ISSN 0356-0139

SISÄLLYS:

SISÄLTÄÄ PALJON SANOJA JA KUVIA

Toimitus:

Iiris Karppinen
Mervi Kivirinta
Riitta Kärki
Maarit Laskujärvi
Tarja Lehtinen (vast.)
Sirpa Luukkola
Eija Räisänen
Outi Vaattovaara
Memu Viljakainen-Tiittanen

UDK:N TOIMINTA KEVÄÄLLÄ 1986

DEBET

Saunailta Kaupunginhotellis-
sa 16.4.1986

Asiasanan runsas sisältö

Julkaisusarjan uusi alku -
numero 14 saatiin painosta

Ammattiyhdistysilta 9.4.1986

Aktiivinen toimiminen koulu-
ohjelmatyöryhmässä

Hallituksen kokouksiin osal-
listui runsaasti väkeä

Osallistuminen TAMY:n toimin-
taan

KREDIT

Vaikutusmahdollisuudet koulu-
tushjelman syntymiseen olivat
liian pienet

Julkaisusarjan osia piti saada
ulos useampiakin kuin yksi

Kun oli vähän väkeä...

Kirjoituskone on reistaillut

Pohjoismaisen konferenssimat-
kan -85 matkakulujen korvaa-
misessa ilmenneet vaikeudet

TAMY:n avustus UDK:lle koh-
tuuttoman pieni

ASIA- SANA

Kirjoittaminen on vaikeata. Itseasiassa kirjoittaminen on helppoa, useat oppivat sen jo alaluokilla. Johdonmukaisten ja analyttisten ajatusten tuottaminen se vaikeata on.

Aiheita kyllä olisi tarjolla vaikka kuinka.

Kirjoittaisiko kansainvälisestä terrorismista. Reagan terrorisoi Libyaa, Eurooppaa, Väli-Amerikkaa ja 80 % kansasta hihkuu mukana. Valittavat merien takana, ettei eurooppalaiset ymmärre heitä. Pitäisikö meidän oppia vai heidän muuttaa politiikkaansa? Tätä juttua tarjotaan joka välineessä, joten eikö olisi parempi kirjoittaa jo unohdetuista (?) Etiopiasta ja Sudanista, Etelä-Afrikasta tai happosateista.

Jospa kirjoittaisinkin naisuudesta. TV-uutiset kertoi Simone de Beauvoirin kuolleen. Häntä keuhuttiin uuden ajan naisasia-liikkeen uranuurtajaksi. Lopuksi todettiin, ettei kellekkään jäisi epäselväksi hänen merkittävyytensä, että hän oli tunnetun eksistenttialistifilosofin Jean Paul Sartren elämäkumppani. Tässä maailmassa on turha rimpuilla.

Taidankin kirjoittaa mielenkevennykseksi kesästä. Mil-le kaikelle ihanuudelle kesällä voikaan omistautua. Voi matkustaa niin kauas kuin pippurikasvaa, kiertää Finland Festivalsit, maata puutarhakeinussa ja kuunnella linnunlaulua, istua kesäkapakissa puhumassa typeriä ja kättelemassa kesäisiä ihmisiä, joku hullu voi tosin saada tyydytyksensä opiskelemalla kesäyliopistossa.

Alkoi taas mennä vaaralliselle alueelle. Taidankin jättää tämän päätöksenteon kirjoitusaiheesta ensi syksyyn ja nauttia välikaudesta.

Lämmintä kessää t: Tarja

Nimimerkillä

Ja taas tulee kesä ja karpäset - opiskelu loppuu ja pääsee töihin rahaa ansaitsemaan. Ihanaa?

Niin, olisihan se muuten, mutta... kun minä onneton poloinen huomaan suunnilleen pelkääväni, miten pärjään. Epäilen saamaani opetusta ja sitä, miten sitä osaan töissä hyödyntää. Miksi en voi aloittaa töitä itsevarmana ja ajatella näiden typerien pelkojen sijaan, että minulla on loistava mahdollisuus OPPIA jotakin ?

Kysymys ei ole edes siitä, etteikö minulla olisi työkokemusta. On varsin moneltakin alalta, tosin ei oikeastaan kirjastosta. Joka kerta uuden työn aloittaminen on askarruttanut minua yhtä paljon, pari ensimmäistä viikkoa menee ihan jännittäessä. Miksi en opi suhtautumaan asiaan tyynesti - olenhan sentään aina pärjännyt kohtalaisesti (no, ainakin selvinnyt hengissä...), muutamista munailuista huolimatta. Taitaa olla kyse vain huonosta itsetunnosta yhdistyneenä liialliseen pätemisen tarpeeseen.

Nimim. " Kesää innokkaasti odottava pelkuri "

58. Odotuksista kertova käsin hieromisele.

K&I-YHDISTYKSEN LAUANTAISEMINAARI:

Yleistä :

Monenkirjavien virkamiesten lakkolappujen lisäksi osui käteeni eräänä päivänä Kirjasto-tieteen ja informatiikan yhdistyksen seminaarimainos, jossa lupailtiin esityksiä tekoälystä ja sen soveltamisesta kirjastossa ja informaatiopalvelussa. Kevätrahapulassani huomioin heti paperin alareunamerkin - "kahvitarjoilu" - ja päätin osallistua tilaisuuteen. Sen jälkeen muistin, että Asiasanan toimitustilaisuuksissa tarjoiltaan ruokaa, ja päätin siis tarjota juttua...

No, asiaan. Seminaarin alustajina toimivat Harri Jäppinen SITRAsta ja Riitta Nurminen VTT:ltä. Yleisen tekoälykäsittelyn esittelyn ja sovellusmahdollisuuksista kertomisen lisäksi Harri Jäppinen kertoi SITRAn Suomen kielen tulkintatekniikka projektista ja Riitta Nurminen VTT:n projektista, jossa kehitetään online-tiedonhaun avuksi älykästä käyttäjäliitännä.

Tekoälyllä tarkoitetaan siis sitä, kun tietokoneen avulla

jäljitellään ihmisen ajatusprosessesja ja hyödynnetään niitä sitten ongelmanratkaisussa. Soveltavan tekoälytutkimuksen painopistealueita ovat :

1) Robotiikka ja konenäkö :
Robotiikka on "koneellisen päätelyn avulla tapahtuvaa koneellisen havainnoinnin koordinoitua koneellisten toimenpiteiden kanssa". Taidatkos selvemmin sanoa ? Robotiikassa on törmätty useisiin ongelmiin : esimerkiksi stereonäkö ja kahden käden koordinoitu liike ovat vielä kaukaisia tavoitteita.

2) Tietämystekniikka l. asiantuntijajärjestelmät :
Tämä tarkoittaa erityisalan asiantuntijan päättelyketjun ja ongelmanratkonnin automatisointia. Esim potilaan oirekuvauksen perusteella tapahtuva diagnoosi atk-menetelmin.

3) Luonnollisen kielen tulkintatekniikka :
Tämä on päätteelle kirjoitetun luonnollisen kielen lauseiden koneellista ymmärtämistä.

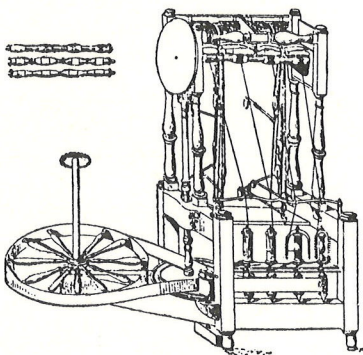
K&I-ympäristöön sovellettavia ovat lähinnä kaksi viimeksi mainittua sovellusryhmää, vaikka eihän sitä tiedä, milloin lainaustiskin taakse ilmestyy robotti...

SITRAn projekti :

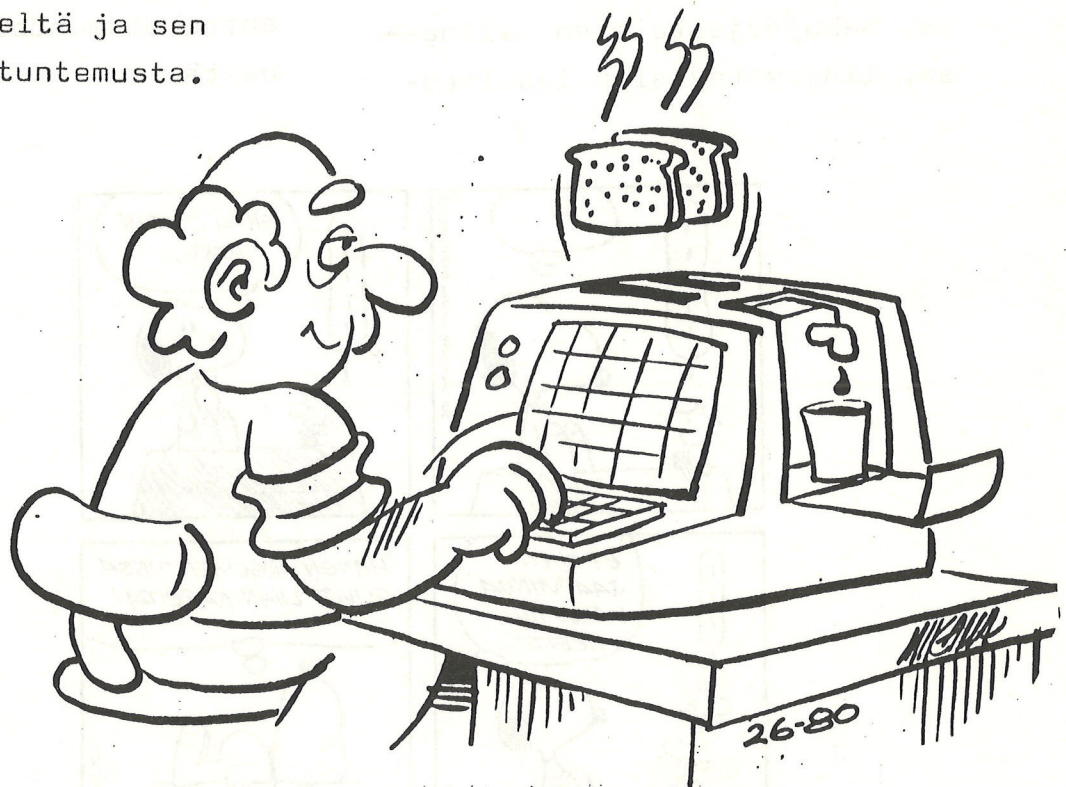
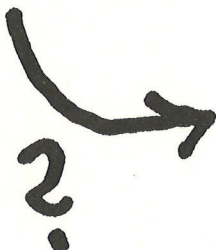
SITRAn projekti koskee tietokantaliitaintää. Tarkoituksena on yksinkertaistaa hakua niin, että hakukysymykset voi esittää suomen kielellä ja liitäntäohjelma sitten kääntää haun tietokannan kyselykielille. Esim. , kun haetaan valtuuttatietokannasta kurssien vertailutietoja, hakukysymys tietokannan kyselykielellä esitettyinä muistuttaa pientä ohjelmointitehtävää. Tietokannan kyselykieli muistuttaakin usein ohjelmointikieltä ja sen käyttö vaatii asiantuntemusta.

Pisimmälle on kehitetty sanamuotojen analysointiohjelmaa, MORFOa. MORFO-ohjelman avulla tiedonhaku yksinkertaistuu niin että hakijan ei enää tarvitse miettiä, millä tavoin taipuneena hakusana voi esiintyä tietokannassa, vaan riittää, että hakee sanan perusmuodolla. MORFO-ohjelma sitten analysoi kaikki taivutusmuodot ja ottaa huomioon, että sana voi esiintyä yhdyssanan osanakin. Esim. otsikon "Värigrafiikkaa pöytä tietokoneella" voi MORFO:n avulla löytää käyttämällä hakusanoja "grafiikka" ja "tietokone", vrt. Minttu.

Suomessa on menossa toinenkin kielen tulkintatekniikan projekti, tekijänä Helsingin yli-

»Kehruu-Jenny.»

opiston kielitieteen osaston tutkimusryhmä. SITRAn projektin mukanaolijat ovat Teknillisen korkeakoulun ihmisiä. Näin asiaa tarkemmin tuntematta jäi ihmetyttämään, eikö rajallisia resursseja saisi yhteistyöllä jatkettua, ja eikö yhteistyö muutenkin voisi olla hedelmällistä?

VTT:n projekti :

Asiantuntijajärjestelmiä voi kirjastossa käyttää hyväksi esim. automaattisessa indeksoinnissa, dokumenttien luokituksessa, dokumenttien kuvailussa ja online-tiedonhaussa. VTT:n projektissa pyritään luomaan älykäs käyttäjäliitännä online-tiedonhakuun. Käyttäjäliitännä avustaisi kyselyn muotoilussa, hakujärjestelmien valinnassa, linjayhteyksien luomisessa

sa ja sisäänkirjoittautumisessa. Lisäksi se kääntäisi kysymykset järjestelmän kielelle, täsmentäisi ja uudelleenmuotoilisi kysymykset sekä avustaisi tulostusmuodon valinnassa. Pyrkimyksenä on siis, että loppukäyttäjä voisi itse tehdä tiedonhakunsa ilman välittävän asiantuntijan apua.

Älkää nyt kuitenkaan heti kavahata kauhusta työpaikkojen menetystä peläten. Paljon on nimittäin sellaista, mitä kone ei kuitenkaan voi tehdä - asiantuntijajärjestelmiä voi käyttää apuna vain ns. "henkisesä liukuhihnatyössä".

P.S. Koska en ole mikään alan ekspertti, pyydän jo ennakolta anteeksi mahdollisia asiavirheitä.

ER

Tiedätkö,
mitä tapahtui silloin kun
kirjasto-opista tuli kirjastotiede ja informatikka?

Tule
ottamaan asiasta selvää

Kirjastotieteen ja informatiikan yhdistyksen
7. tutkijaseminaarin

"AMMATILISESTA KOULUTUKSESTA
KIRJASTOTIETEESI JA INFORMATIKKAKSI"

joka järjestetään

Aika: 23.-24.5.1986

Paikka: Vaalan Urheilupuisto, Tre

Pöytäkirja alustavasta ohjelmasta:

Peijantaina Miia Liivonen puhuu aiheesta
"Kirjasto-opista kirjastotieteeksi
ja informatikaksi"

Lisäksi historian havinaa l.
muoksen kuvaus lehtoreiden,
opiskelijoiden, tutkimuksen yms.
näkökulmasta

Lauantaina Matti Vesa Volanen puhuu "Tieteellisen
koulutuksen kehityksestä ja muutoksesta"
ja pohditaan ammatikäytännön
vaateita koulutukselle

Klo 12.45 Yhdistyksen vuosikokous

Kaikki ovat tervetulleita seminaariin. Osallistumismaksu täysihöittäineen (majoitus & ateriat) alle 200 mk ja pelkät ateriat ottaville n. 100 mk. vuosikokoukseen osallistuminen ei maksa mitään.

Ilmoittautua voi yhdistyksen sihteeri Ilkka Mäkiselle puh. (931) 530041 tai Memu Viljakainen-Tiittaselle puh. (931) 656990. Ilmoittautumismakkeita myös LOKin ilmoittelulla. Tarkempi ohjelma lähetetään ilmoittautuneille myöhemmin.

Tämän antoi tiedoksi Memu v-T, joka kuuluu opiskelijajäsenenä yhdistyksen hallitukseen.

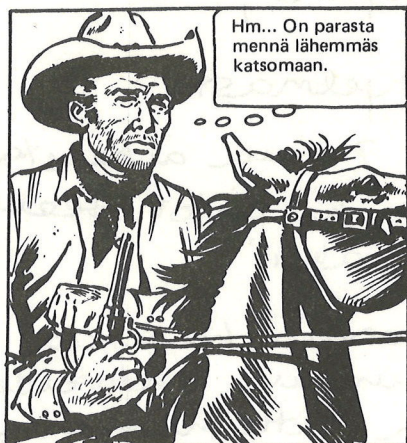
Lisää tietoa yhdistyksestä, liittymismahdollisuuksista yms. seuraavassa ASIANSASSA.

I CAN GET NO

SATISFACTION..

UDK:n tieteellisen julkaisusarjan 14. osa on sitten painettu ja luettu - lopultakin. Hiljaa hyvä tulee? Tuskin sentään niin hiljaa kuin siinä tilaisuudessa, joka julkaisun kunniaksi melkein järjestettiin. Se siitä. Seuraavassa esittelen kaksi tämän kokoelman kolmesta artikkelista. Niels Ole Porsin Esseen käyttäjä-tutkimuksista ja yhteiskunnallista informaatiota koskevasta tutkimuksista jätän väliin, koska se sopii paremmin toisissa yhteyksissä käsiteltäväksi.

Tieto, tarpeet ja tiedon välittäminen / Jens Gudiksen...et al. UDK ry:n tieteellinen julkaisusarja n:o 14. Tampere 1986.

TARVEKÄSITYKSET

Ensimmäisessä artikkelissa Jens Gudiksen tarkastelee erilaisten tarvekäsitysten seurauksia kirjastotyölle. Hän esittelee kolmea psykologista tarve-teoriaa, joiden hän katsoo liittyvän kolmeen tieteenkäsitykseen, nimittäin kriittiseen yhteiskuntatieteeseen, empirismiin ja hermeneutiikkaan.

Gudiksenin lähtökohta on, että tarve on nimenomaan yksilöllinen suure. Tämä lienee syy siihen valintaan, että hän tutkiskelee tarpeita juuri psykologisten rakennelmien näkökulmasta. Teorioiden siirtelyä sellaisenaan tieteenalalta toiselle on usein pidetty melko arveluttavana, mutta eipä vaan Gudiksen näytä ottaneen uskoakseen varoituksia.

En kylläkään katso aiheelliseksi olla järkytyksestä suunniltani ja väittää, että tässä artikkelissa olisi karkeasti psykologisoitu kirjastonkäyttöä tai -hoitoa. Sen sijaan artikkelin lukemisen jälkeen heräsi kysymys siitä, oliko psykologisilla tarvekäsityksillä kyetty selittämään mitään. Artikkelin oleelliseksi sisällöksi hahmottui empirismin, hermeneutiikan ja materialismin ihmiskäsitys sekä niiden seuraukset kirjastotyölle. Tuntuu siltä, että nämä olisi varsin hyvin pystytty käsittelemään tietämättä yhtään mitään organismi-prosessi-suuntautuneen, persoonallisuussuuntautuneen ja yhteiskuntasuuntautuneen psykologian tarve-teorioista.

Gudiksen päätyy siihen, että idealistinen ihmiskäsitys johtaa yksilön ja yhteiskunnan suhteen käsittämiseen ulkonaiseksi sekä tarpeiden pitämiseen staattisina ja ennaltamääräytyneinä, ihmisen olemukseen sellaisenaan kuuluvina. Kirjastotyössä tämä heijastuu teknisenä ongelmanasetteluna: asiakas on objekti, joka tiettyjä menetelmiä käyttäen olisi saatava avautumaan eli paljastamaan ns. todelliset tarpeensa, joita asiakas ei itsekään tunne ennen kuin kirjastonhoitaja ne löytää.

Dialektis-materialistisen ihmiskäsityksen Gudiksen tulkitsee siten, että yksilön ja yhteiskunnan suhteen sisäsyntyisyys toteutuu yksilön luodessa itsensä samassa prosessissa, jossa hän muokkaa yhteiskuntaa. Tässä prosessissa tarpeet ovat suhteellisia ja kehittyviä, ja ne tarpeet, joita yksilöllä kulloinkin on, ovat hänen todelliset tarpeensa. Niitä tyydytettäessä samalla luodaan uusia tarpeita. Välittäessään tietoa kirjasto voi siis luoda

uusien tiedontarpeita. Kun aineistoa välitettäessä on mahdollista olla puolueeton, kirjaston tulisi olla tietoisesti puolueellinen ja suosia tietoisuutta kasvattavaa aineistoa.

Keskusteltakoon jossain toisessa yhteydessä siitä, mikä on totuus tarpeista ja niiden tyydyttämisestä. Tässä artikkelissa on oikeastaan mielenkiintoisempaa se, miten empirismi ja hermeneutiikka kummallisesti sulautuvat yhteen. On vaikea päätellä, onko esiteltävä psykologian haara se, joka on antanut Gudiksenille oudon käsityksen hermeneutiikasta vai ovatko hänen näkemyksensä alunperin olleet sellaiset, että ne ovat ohjanneet häntä pitämään Maslowin tarvehierarkiaa oivana esimerkkinä hermeneutiikasta. Oli miten oli, lopputulos on se, ettei Gudiksen näe mitään eroa empiristisen ja hermeneuttisen ihmiskäsityksen välillä; ne ovat yhtä kaikki idealismia, jonka näkemyksissä yksilö määräytyy ensisijaisesti itsestään ja jonka tarvekäsitys legitimoii sosiaaliteknologisia poliittisia toimenpiteitä.

Omaperäistä.

POLTTOUHREISTA OPITTUA

Kokoelman viimeisessä artikkelissa Lis Moller, Tove Frantsen, Bent Stenbakken ja Jens Thorhauge pohtivat sitä, miten kirjaston tulisi reagoida joukkotiedotukseen ja sen aiheuttamiin yleisön kirjastoon kohdistamiin toiveisiin. Näkökulmana on ajankohtaisuus, jota tarkastellaan joukkotiedotuksen luomana yleisenä kiinnostuksena johonkin aiheeseen.

Esimerkkinä kirjoittajat käyttävät Polttouhreja, joka on yksi niistä varsin suosituista puolidokumentaarisista TV-sarjoista, jotka tuovat kaupallisille televisioyhtiöille rahaa ja kirjastoille paineita. Tällaisia sarjoja nimittäin seuraa kirjoittajien mukaan joukko muutakin samanaiheista aineistoa, jonka suhteen kirjastossa on tehtävä hankintaratkaisuja, sekä aiheeseen liittyvä lyhytaikainen mutta suuri tiedontarve, joka kirjaston pitäisi tyydyttää.

Polttouhreissa on kyllä kuvattu juutalaisvainojen hirvittävyys, mutta ei niiden historiallis-yhteiskunnallista taustaa eikä kytkentöjä nykyiseen fasismiin. Sarjan näkökulmasta natsismi on irrallinen menneisyyden ilmiö, jolla ei tarvitse sen kummemmin vaivata päätään. Artikkelin kirjoittajien mukaan Polttouhrit loi tiedontarpeen, mutta tuo tarve oli yhtä yksipuolinen kuin sarjakin: yleisöä kiinnostoi sensaatioaineisto, joskin vähäisemmin myös täydentävä informaatio.

Ei voi sinänsä vastustaa sitä kirjoittajien näkemystä, että tällaisessa tilanteessa kirjaston pitäisi kyetä yhdistämään kysyntä ja joukkotiedotuksen luoma ajankohtaisuus ylittämällä sarjan ideologiset puutteet ja luomalla aiheesta monipuolisempi, syvällisempi kuva. Mutta vastarannan kiiski heräsi ainakin minussa luettuani toteamuksen:

"Käsityksemme mukaan kirjaston pitää ottaa lähtökohdaksi käyttäjien subjektiivinen tiedontarve ja samaan aikaan tähdätä objektiivisen tiedontarpeen tyydyttämiseen, joka tässä yhteydessä voidaan määritellä fasismin olemuksen ja esiintymismuotojen ymmärtämiseksi."

Ei mitään valittamista siitä, että kirjaston kokoelmiin hankitaan aineistoa, jonka näkökulma natsismiin on toinen kuin Polttouhreissa. Enkä pidä huonona ideana sitäkään, että tätä, kenties analyyttisempaa ja vähemmän sensaatiohakuista materiaalia aktiivisesti tarjotaan asiakkaille. Mutta on toinen asia, kenen ehdoilla tämä tapahtuu.

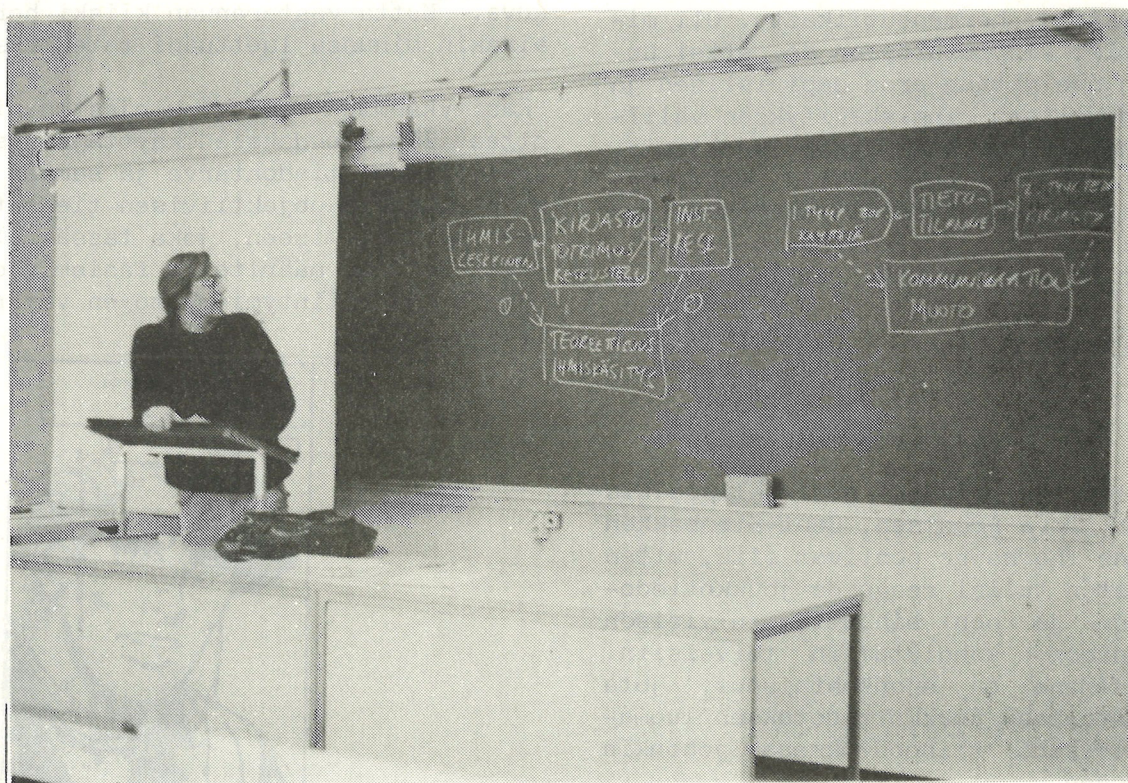
Kirjastonhoitajako määrittelee sen, mikä kukin asiakas oikeasti tarvitsee? Ainakaan määrittelijä ei ole asiakas itse, mikäli lähtökohta on se, että on olemassa subjektiivisia tiedontarpeita mutta objektiiviset tarpeet ovat niitä, jotka täytyy tyydyttää. Kirjastonhoitajatko muodostavat sen viisasten kerhon, joka voi asettua sekä asiakaidensa että heissä subjektiivisia tarpeita synnyttäneen joukkotiedotuksen yläpuolelle ja kertoa, miten maailma objektiivisesti ottaen makaa? Mitäs tehdään sitten, kun omaa parastaan ymmärtämättömät kirjaston asiakkaat haraavat vastaan ja haluavat kirjaston tyydyttävän vain ne tarpeet, jotka he itse kokevat itsellään olevan?

On syytä kysellä myös sitä, onko Polttouhrien esittäminen televisiossa syy siihen, että tietoa natsismista tarvi-

taan. Toisin sanoen sittenkö vasta kirjastojen on rynnättävä hankkimaan natsismiaineistoa, kun joukkotiedotus on tehnyt aiheesta ajankohtaisen ja jollei kyseistä sarjaa olisi koskaan ollutkaan, eikö kirjastossa tarvitsisi olla niin paljon tietoa saatavissa sen aihepiiristä. Ja toisaalta: Polttouhrien esittäminenkö aiheuttaa sen, että ihmisten pitäisi ymmärtää natsismin olemus. Eikö kirjaston pitäisi olla vastapainona joukkotiedotuksen synnyttämälle ohimenevälle ajankohtaisuudelle ja pystyä tarjoamaan laajaa ja syvällistä tietoa ilman sensaatio-

Riitta Kärki

Petri Vestelin tiedontarpeiden syövereissä

Vieraista tutuksi

Åbolaiset biblioteksvetenskapin ja informatikin opiskelijat kävivät Tampere-retkellä 9 ihmisen voimalla. Ohjelma oli tiukka. Ensin he tutustuivat laitokseemme, sitten Attilan kirjastoon, TTKK:n kirjastoon, Kaupunginkirjaston ulkoiseen arkkitehtuuriin ja Nuorisokirjallisuusinstituuttiin. Illalla palaveroitiin Hämeenpyörässä.

Totesimme molemminpuolisen yhteydenpitöhalukkuuden. Se taas ei vaadi kuin innostusta ja aktiivisuutta, josta opiskelijoilla tietty on ainainen puute.

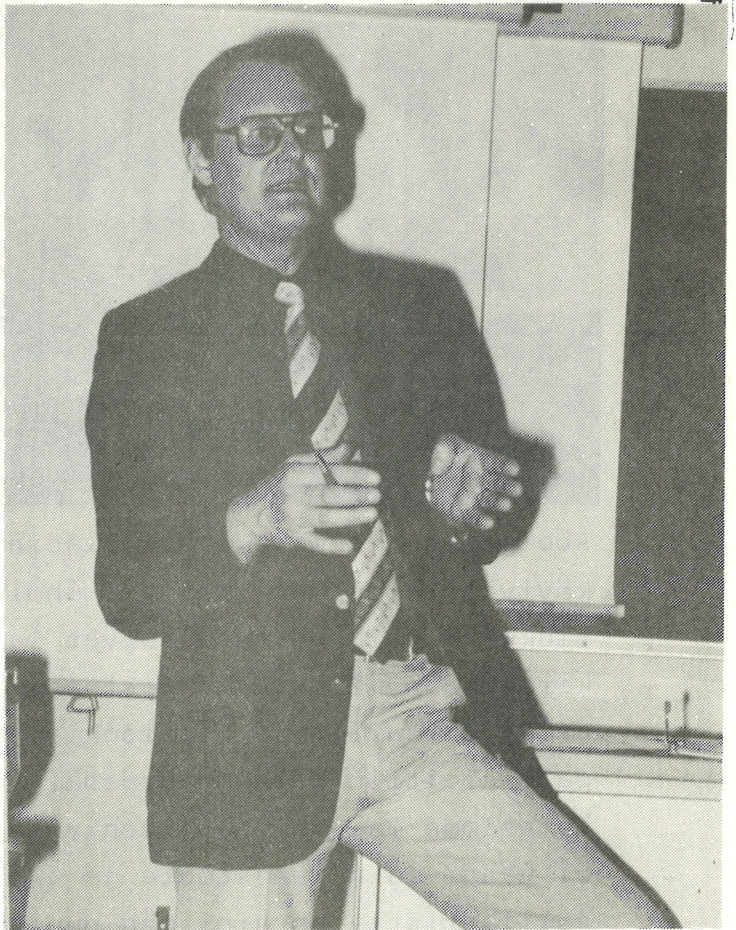

AY-ASIAA

Vajaat 30 kiinnostunutta ilmaantui paikalle huhtikuun yhdeksäntenä, kun kirjastonhoitajajärjestöjen edustajat toivat opiskelijoille tuoreimpia kuulumisiaan. Paikalle saapuivat Kirjastonhoitajaliiton toiminnanjohtaja Jouko Lieko, Tieteellisten kirjastojen virkailijat ry:n edustaja Eila Knuuttila ja Kirjastonhoitajaliiton Pirkanmaan piirin puheenjohtaja Ulla Virtamo.

Kirjastonhoitajaliitto

Kahvin ja kakun jälkeen Merja Viljakainen-Tiittanen toivotti tervetulleeksi kaikki läsnäolijat ja antoi puheenvuoron Jouko Liekolle. Lieko kertoi aluksi omasta menneisyydestään: hän on valtiotieteiden kandidaatti, sosiaalipolitiikka pääaineena, toiminut valmistumisensa jälkeen järjestötoiminnassa ja viimeisen vuoden ajan nykyisessä toimessaan.

Jouko Leiko

Kirjastonhoitajaliitto ja Tieteelliset virkailijat r.y. ovat henkilöjäsenyyteen perustuvia Kirjastonhoitajien keskusliiton jäseniä. Kirjastonhoitajien keskusliitto puolestaan on yksi Akavan 44 jäsenjärjestöstä.

Nykyisin Kirjastonhoitajaliitossa on n. 1600 jäsentä, myös opiskelijat voivat liittyä jäseniksi. Liittokokous kokoontuu joka neljäs vuosi. Korkein päätäntävalta on liittovaltuustolla, joka kokoontuu kahdesti vuodessa. Hallitus on toimeenpaneva elin, muita toimielimiä ovat liittovaltuuston tai hallituksen asettamat valiokunnat, toimikunnat ja jaosto. Lisäksi liitolla on toimisto.

Kirjastonhoitajaliiton jäsenmäärän kehityksen Lieko kertoi tasaantuneen 1970-luvun alun nousun jälkeen. Tällöin hän jäsenyyttä täsmennettiin. Nykyisin järjestäytymisaste on lähes 100%.

Kirjastonhoitajaliiton sääntöjä uudistettiin viime vuonna. Liiton tarkoitus on 2§ mukaan kirjastonhoitajien yhteiskunnallisten, ammatillisten ja palkkausta sekä työehtoja koskevien etujen valvominen ja edistäminen. Tarkoituksen saavuttamiseksi käytettävät keinot selviävät seuraavista pykälistä.

Liitolla on vain henkilöjäseniä. Liiton jäseniksi kelpaavan täytyy olla kirjastoitjakelpoisuuden saanut tai opetusta saava. Opiskelija on siis täysivaltainen jäsen.

Palkat

Sitten Lieko siirtyi puhumaan rahasta ja siitähän opiskelija mielellään puhuu itsekin (jos et usko, mene Attilan kuppilaan näin kevään korvalla, kaiva vaikut korvistasi ja kuuntele). Kirjastonhoitajalla on pitkä matka Akavan keskipalkkaan, joka oli vuonna 1985 9000 mk. Liiton tavoitteena on nostaa alimpien palkkaluokkien tasoa, kahteen alimpaan palkkaluokkaan (23-24) kuuluu puolet kirjastonhoitajista. Samaan palkkaluokkaan voi lisäksi kuulua eri asemassa olevia - kunnanisäthän ratkaisevat, mikä palkka kenellekin maksetaan, ja tästä aiheutuu kirjavuutta eri kuntien välillä.

Yleisön joukosta otettiin esille harjoittelijan palkan pienuus, ja Lieko lupasi tutkia asiaa.

Lieko puhui uuden lain tuomista uusista nimikkeistä ja totesi, että niiden käytön soveltaminen viivästyy.

Lopuksi Lieko toivotti kaikki tervetulleiksi Akavatalon kahdeksanteen kerrokseen kahville (mikä on kullanarvoinen vinkki, jos rahapula yllättää Helsingissä).

Tieteellisten kirjastojen virkailijat ry

Eila Knuuttila kertoi yhdistyksen uusien sääntöjen olevan rekisteriöitävänä. Uutta säännöissä on mm. opiskelijoiden mahdollisuus liittyä jäseneksi. Yhdistyksen nimi muutuu Kirjastonhoitajat ja informaattikot ry:ksi. Yhdistyksessä on runsaat 300 jäsentä, joista 99% valtion työntekijöitä ja 1% yksityisellä sektorilla.

Knuuttilan suurin huoli oli, että palkkauksesta päätettäessä pätevyydellä ei ole merkitystä, kelpoisuusehdoilla ainoastaan. Yhteistä lakia ei ole olemassa, yliopistot vaalivat huolellisesti itsepäätäntäoikeuttaan.

Palkat

Tieteellisissä kirjastoissa ylikirjastonhoitajan palkkaluokka on A25-28, rahassa mitattuna 9402-15859 mk - haitari on siis melkoinen. Kirjastonhoitajan palkka on välillä A16-24, rahassa 5269-11547 mk. Yleisin palkkaluokka on A18, n. 6000 mk. Kirjastoamanuenssin palkka liikkuu välillä A8-A17, 4180-7515 mk. Haitari on valtava, vaikka tehtävät saattavat olla samat. Esimerkiksi Tampereella kirjastonhoitajia on kahdessa palkkaluokassa ja amanuensseja kolmessa. Tilannetta on yritetty korjata kuoppakorotuksin. Valtion sekto-

Eila Knuuttila

rilla korotukset ovat henkilökohtaisia, ja yleensä korotus on vain yksi palkkaluokka. - erot eivät tasaannu.

17

Yhdistyminen

Aina silloin tällöin putkattaa esiin ajatus edellisten järjestöjen yhdistymisestä. Esteenä on Knuutilan mukaan mm. tieteellisten kirjastojen puolella vallitseva ylemmydentunne ja tietenkkin toisen toimimisesta valtion ja toisen kunnan sektorilla johtuvat neuvotteluhankaluudet. Yhdistyminen ei siis ole näköpiirissä.

Tieteellisten kirjastojen virkailijat ry:llä ei ole virallista paikallistointia. Päättävissä elimissä on jäseniä kahdeksan: neljä Helsingistä (yksi näistä pj.) neljä muualta (kaksi Turusta yksi Tampereelta ja yksi Oulusta).

Kirjastonhoitajaliiton Pirkanmaan piiri

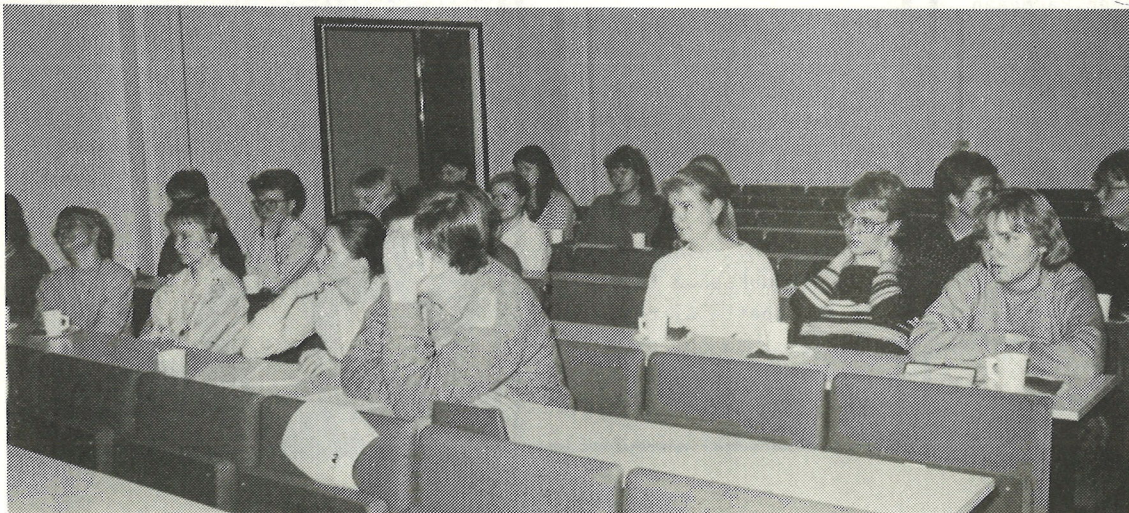
Ulla Virtamo toi paikallistason terveisiä.

Ulla Virtamo

Maa on jaettu 18 piiriin, jotka pitävät piirikokouksen kahdesti vuodessa. Piiri-toimikunnat toimivat alueellisinä yhteistoimintajärjestöinä ja äänitorvena liiton suuntaan. Piireillä on aloitteenteko-oikeus, kuten myös jäsenillä. Piirit eivät ole rekisteröityjä. Suurin osa Pirkanmaan piiri-toimikunnan jäsenistä on maakunnasta, puheenjohtaja ja sihteeri Tampereelta.

Heljä Kuokka

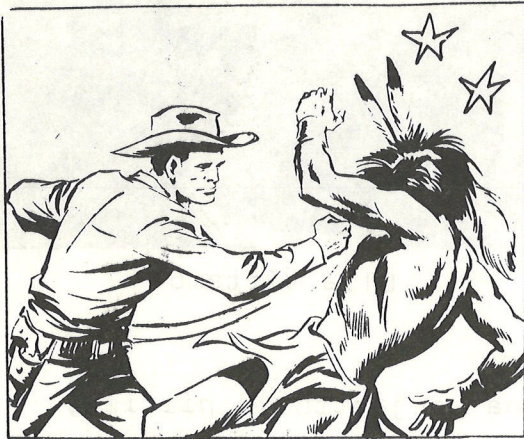

Yleisö

Sattuipa kerran, että Yön Kotka Tex Topattu onnistui hankkitumaan elämänsä koettelemukseen erehtymällä tappelemaan mahtavan intiaanipäällikön Kaya Koon kanssa...

TEX TOPATTU

R. Karki

Mitäs sinun piti sanoa minun farkkujani Seppälä Styleksi, vaikka minä ne Harrodsilta ostin...

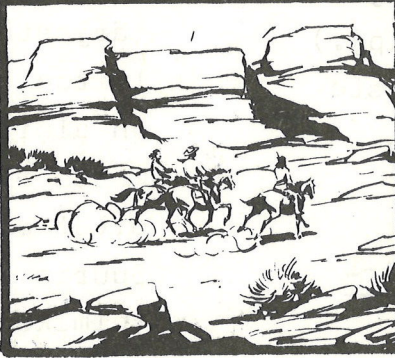
Yön Kotka maksaa kalliisti tämän loukkauksen!

Nyt ei selitykset auta. Sinä loukkasit urheaa Kaya Koota ja rangaistukseksi siitä soturini vievät sinut villeihin maihin kidutettavaksi.

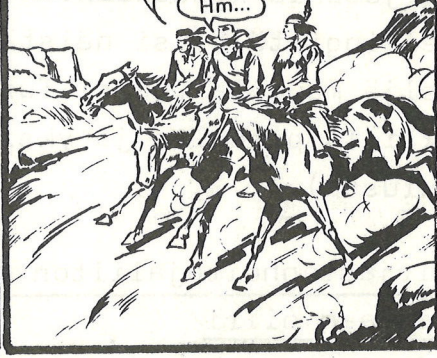

Ja niin tapahtui. Kaksi soturia kuljetti Texin autiomaahan...

Kaksi oikein rohkeaa soturia sen sijaan menin sinne kerran, eivätkä he palanneet koskaan.

Hm...

...ja jättivät hänet sinne sidottuna hevosineen karmean meteliin.

YAAAA
HEEEE

Pian Texille selvisi, mikä kohtalo häntä odotti. Intiaanit olivat palkanneet kiduttajiksi itsensä Meijun ja Kaken meksikolaissyntyisine managereineen. Tex ei pääsisi pakoon, joten hänen olisi pakko kuunnella. Missään tapauksessa kiduttajat eivät lopettaisi ennen kuin Tex olisi saanut pysyviä henkisiä vaurioita. Voipuneena hän aikoi alistua...

Tex sai kärsiä tovin, mutta sitten löytyi apu Rayn ja Bobbyn hahmossa:

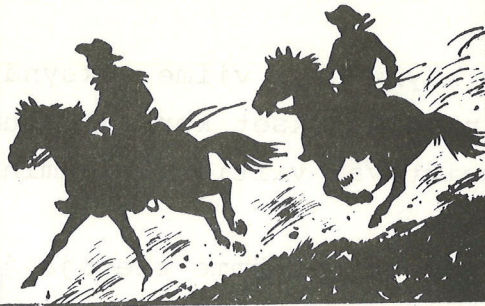
Katsopas, Ray! Eikös tuo melusaasteen uhri ole Rockradion toimittaja?

Aivan oikein. Ehkä hän on tajutonkin. On ihme, ettei hän ole jo pudonnut hevosen selästä.

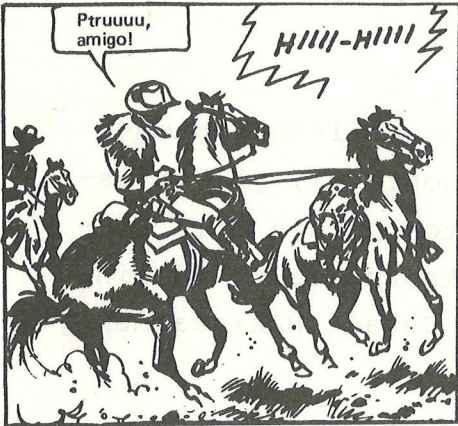
Ja niin rientävät rokkidiggarit Ray ja Bobby pelastamaan Texin!

Alkaa hurja taisto, jossa Texiä kova-korvaisemmat Bobby ja Ray tekevät kaikkensa häntäksensä kiduttajat pois koko seutukunnasta...

Ptruuuu, amigo!

HIII-HIII

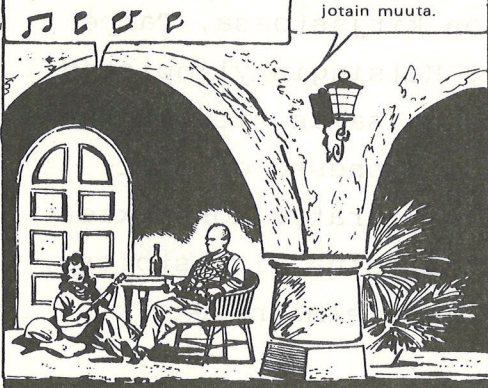
Vihollinenkin alkaa uskoa, ettei homma ole niin helppo kuin luultiin. Tavanomaiset aseet eivät näytä tehoavan näihin hurjimuksiin.

Ulvokaa vain, kojootit... Mölyämällä te ette kyllä saa minua hengiltä.

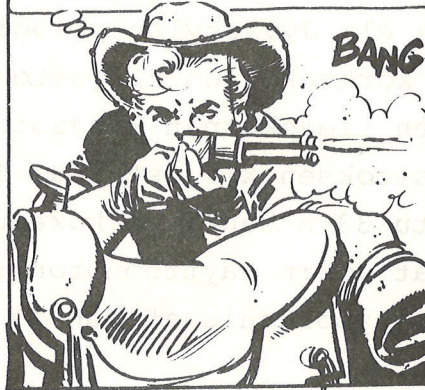

Una paloma blanca... una palomaa, una palomaa...

Jätä sikseen La Paloma ja laula jotain muuta.

Kiljukaa vain, amigos. Teillä alkaa nyt olla siihen todella syytäkin.

Kun Ray oli aikansa soitellut Frankie Goes to Hollywoodia ja digitaalimasteroitua Tykinlaukaus-sinfoniaa, vastustajien oli pakko myöntää tappionsa. Mexikolaismanageri Heigi Annâlas ymmärtää lähettää suojattinsa turvaan ennen kuin on myöhäistä...

Laulu riittää täällä kertaa. Häivy!

Si, mi señor.

Hyvä... Näyttää siltä, että konsertti on päättynyt.

Niin palasi villoille maille rauha ja Yön Kotka selvisi vaurioitta ja hänen elonpäivänsä riittävät vielä moneen Kovan päivän iltaan.

TAMPEREEN TUTKIJATYTÖT TARINOIVAT

Laitoksellamme käynnistyi viime syksynä projektitutkimus Automatisoinnin vaikutukset korkeakoulukirjastojen toimintaan. Tutkimusta rahoittavat valtionvarainministeriö ja TINFO.

Me allekirjoittaneet keräämme tietoja ja teemme tutkimusta kirjastojen tilanteesta. Ohjaajamme laitoksella on Tuula H. Laaksovirta ja tarkoituksemme on tehdä tähän projektiin liittyen myös opinnäytetutkielmamme.

Projektilla on myös johtoryhmä, johon kuuluvat kirjastonjohtaja Tuulikki Nurminen (johtoryhmän puheenjohtaja), ylikirjastonhoitaja Eeva-Maija Tammekann, ylikirjastonhoitaja Oili Kokkonen, informaatiopalvelun päällikkö Sinikka Koskiala, hallinnontutkija Markku Kiviniemi, tiedesihteeri Juhani Hakkarainen ja johtaja Seppo Vuorinen.

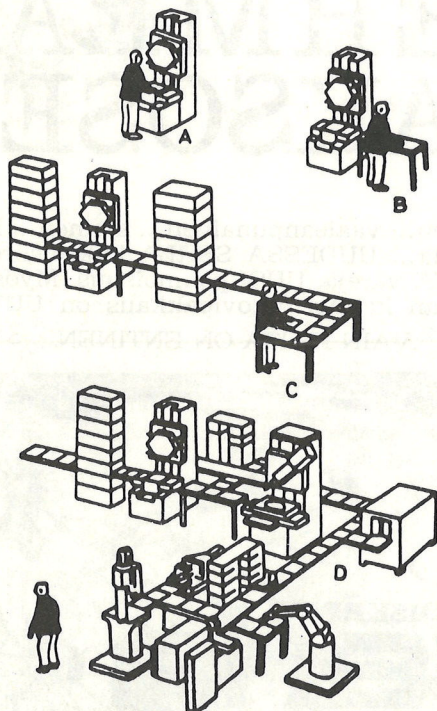
Tutkimustyö on edennyt aineiston keruuvaiheeseen. Olemme tehneet kirjastolaisten haastatteluja kaikissa neljässä tutkittavassa kirjastossa eli Jyväskylän yliopiston kirjastossa, Tampereen teknillisen korkeakoulun kirjastossa, Helsingin yliopiston valtiotieteellisen tiedekunnan kirjastossa ja saman tiedekunnan tilastotieteen laitoksen kirjastossa. Tähän mennessä on ääninauhalle taltioitu 33:n henkilön kokemuksia. Kerätyt kokemukset ja tiedot koskevat atk:n käyttöönoton suunnittelua kirjastoissa, atk:n vaikutuksia työorganisaatioon ja työmenetelmiin sekä koulutustilanteeseen.

Kirjastolaisilta on kysytty myös automatisoinnin keskeneräisyyden vaikutuksia kirjastotyöhön, suhtautumista atk:n käytön lisääntymiseen ja sitä, kuinka paljon tietoa TKAY:n uudesta suunnitteilla olevasta integroidusta kokonaisjärjestelmästä on .

Tätä haastatteluaineistoa täydennetään vielä kustannus- ja laitekysymyksiin sekä resurssointiin keskittyvällä kirjastokohtaisella kyselylomakkeella.

Kirjastotyöntekijät ovat olleet hyviä haastateltavia: haastatteluihin on suostuttu ja kysymyksiin on vastattu ihan asiallisesti ja tosissaan. Vastaukset ovat olleet yleensä hyvin perusteltuja, ja perustuneet omiin työkokemuksiin. Monista atk:n suunnitteluun ja käyttöönottoon liittyneistä ongelmista huolimatta jaksetaan automatisointiin uskoa asiakaspalvelun ja kirjastojen välisen yhteistyön parantajana. Edellämainitun tieteellisten kirjastojen integroidun tietojenkäsittelyjärjestelmän tuleminen tekee vastuu- ja koulutuskysymykset tärkeiksi kirjastoissa. Jokainen kirjastotyöntekijä joutuu kirjastoammatillisten tehtävien lisäksi tekemisiin atk-asioiden kanssa ja seuraamaan kehitystä tietotekniikan alalla. Valmisohjelmiin joudutaan tekemään kirjastokohtaisia muutoksia, jota varten omaa työtä on osattava analysoida ja kuvailla.

Kesän aikana on tarkoitus analysoida haastatteluja ja muuta aineistoa. Syksyllä alkaa kirjoitusvaihe. Sen ja johtoryhmän kokousten tuloksena ilmestyy vuodenvaihteessa projektin loppuraportti, jossa tutkimuksen tuloksista tarkemmin. Koettakaa kestää siihen asti!

Marjukka Saarijärvi
Liisa Vesanto

Ideologia ei enää määrää ostospaikkaa

Toteuta itseäsi: osta, kuluta ja heitä pois. Väittävät, että työväki ei enää osta tavaroita omasta liikkeestään, mutta kyllä ideologinen ajattelu vieläkin ohjaa ostoksia ja ostospaikkaa, on vain tapahtunut uusjako.

Mielenkiintoisempaa kuin se minikänimistä kauppoista ostoksia tehdään on se mitä ostetaan. Mainosmiehet tietysti määräävät minkälainen elukka tennispaidan rinnassa pitää olla, mutta joskus tuntuu ihanalta paeta ajatukseen, että ostaja määräisi markkinoista ja tietoisilla valinnoilla määräisi tarjonnasta ja kaupan oikeudenmukaisuudesta.

Opiskelijaelämässä on se hyvä puoli, että se ohjaa tiukkaan budjettiin ja järkevään kulutukseen ihan itsestään. Kun ei ole millä mällätä, ei pääse tietoisuuskään hämärtymään. Maailma on pullollaan aivan turhaa krääsää ja lisää keksitään koko ajan. Kaikissa kodeissa alkaa olla sähköhella,

pölynimuri, pesukone ja sähkövatkain. No, eipä hätää uusia välttämättömiä kojeita tuotetaan, kun entisten markkinat hiljenevät. Nyt pitää huushollissa olla myös sähköveitsi, munankeitin ja miten yleensä on voitu tulla toimeen ilman sähköhammasharjaa, kahvinkeitin ei ei riitä pitää olla omansa capucinolle.

PEHMEÄT KAKSOSÄT

Valkoinen... vaaleanpunainen... sininen... keltainen... lila... UUESSA SERLA kaksoiskrepissä on UUSIA värejä, UUSI pehmoisuus. Myös kahden rullan kaunis muovipakkaus on UUTTA...
 * * * VAIN HINTA ON ENTINEN. * * *

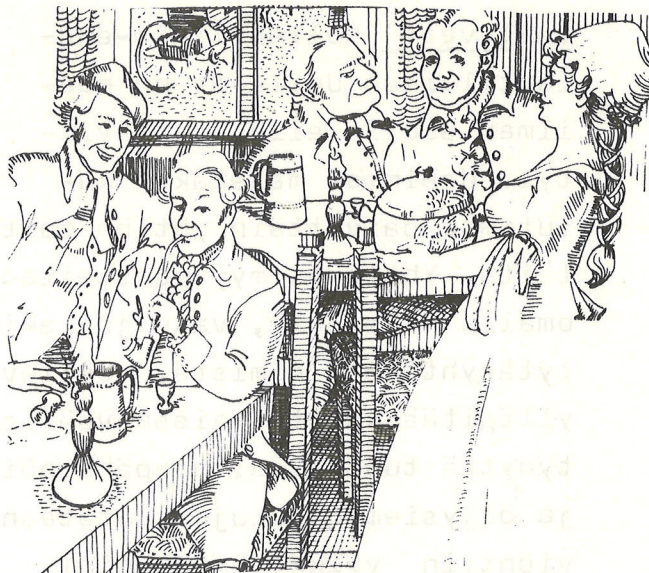

Aivan oma lukunsa on elintarvikekauppa. Kansainvälisen talouden vääristymät näkyvät siinä räikeimmillään ja olemme tietämättämme mukana likaisessa pelissä. Tietämättömyys ei ole mikään puolustus. Monissa kehitysmaissa paras viljelysmaa käytetään puuvillan, kahvin, teen, kaakaon, tupakan, sokerin, hedelmien tai lihan tuottamiseen teollisuusmaita varten. Kasvatuksesta huolehtivat monikansalliset yhtiöt monikansalliset yritykset ja jalostus tapahtuu suurissa teollisuusmaissa. Paikallisille viljelijöille jää käteen kovin vähän, koska ylikansalliset yritykset kykenevät pitämään vientihinnat alhaisina ja siirtämään voitot tuotteiden jalostuksesta ja jakelusta vastaaville välikäsilille. Tullipolitiikka avittaa edellistä käytäntöä, esim. Suomeen tullia perii kehitysmaista tuodusta raakakahvista 4,9 % tullin mutta jalostetusta jo 16 %.

Nyt seuraa muutamia vavisuttavia esimerkkejä kirjasta Kuluta harkiten, tietoisien kuluttajan taskuopas (saatavilla mm. Kehitysmaakaupoista).

Philip Morris -nautitte kuuluisasta puhtaasta tupakan mausta!

Banaanit: Kolme amerikkalaista yhtiötä hallitsee 70 % maailman banaanikaupasta. (Kysymys on siitä, kenelle banaanisi maksat.) Yritykset huolehtivat jatkuvuudestaan keino- ja kaihtamatta (vrt. Garcia Marquezin Sadan vuoden yksinäisyys). Vältä siis Chiquitaa, Dolea ja Del Montea.

Kahvi ja Tee: Lähes kaikki kauppojen tee ja kahvi ovat monikansallisten yritysten tavaraa. Oikeudenmukaisempia nautintoaineita ovat Kehitysmaakaupan Tansania-tee ja Nicaragua-kahvi. Tansania-teen ja Lipton-teen hintavertailussa alkuperämaahan jää 2,63 mk ja 0,51 mk. Suomeen kokonaishinnoista tulee 5,87 mk ja 3,42 mk. Tansania-tee on siis "kotimaisempaa" kuin Lipton.

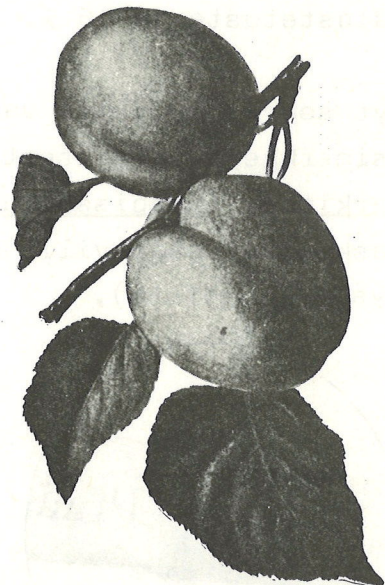
Unilever: Hollantilais-englantilainen Unilever on maailman suurin elintarvikeyritys. Useimmat meistäkin kulutamme päivittäin yhtiön tuotteita. Yhtiö ei myy tuotteitaan omalla nimellään, vaan jollakin tytäryhtiönsä nimistä. Unilever ylläpitää kehitysmaissa väärästä tynnyttä tuotantoa, maapähkinöitä ja öljysiemenkakkuja tuotetaan vientiin vaikka hyväkuntoisen viljelysmaa tarvittaisiin kansan ravitsemiseen. Tiesitkö muuten, että siinä missä teollisuusmaat vievät 2,5 milj. tonnia proteiinia lähinnä viljatuotteina, tuovat kehitysmaat 4 milj. tonnia ensiluokkaista proteiinia teollisuusmaihin. Unilever-yhtiö vastaa tästä tuonnista suurelta osaltaan.

Näyttää siltä, että köyhä opiskelijakin kantaa suuren osan lanteistaan monikansallisen yhtiön kirstuun. Toisinkin voi olla, jos antaa ideologian määrätä ostoksia.

TL

Unileverin tytäryhtiöiden tuotteita ovat mm. S.W. Paasivaaran margariinit: Flora, Milda, Rama, Melba, Becel, Leipö, Kultanauha, Calve ja Primona, Turun Saippuan tuotteet: Omo, Surf, Coral, Comfort, Andy, Rexona, Lux, ja Bepsodent. Kaupassa on helppo tunnistaa kotimaiset yhtiöt, kun tietää että S.W. Paasivaara ja Turun Saippua ovat ulkomaisia yhtiöitä. Unilever on ainoa ylikansallinen yhtiö, joka omistaa Suomessa kotimaisiksi naamioituja tytäryhtiöitä.

Pispala, koko maailma!

Vuonna 1931 kuvasi 14-vuotias Lauri Viita Pispalaa:

– Maailmassa on paljon kummallista, sen tietää jokainen. Mutta se on meidän mielestämme kummallisinta, että suomalaiset matkustavat ulkomaille katsomaan kummallisuuksia, vaikka omassa maassakin niitä olisi. Ja niitä on. Maailman kummallisin paikka on mielestämme Pispala. Emme tahdo väitellä, vaan sanomme: meidän mielestämme. Jos avaamme silmämme ja rupeamme katselemaan Pispalaa, niin huomaamme siinä paljon yhtäläisyyttä suuren maailman kanssa. Ruotsiin emme vertaa, sillä se hävisi maaottelun. Norjassa on salapoliisi Asbjörn Krag, Pispalassa etsiväpoliisi Ahola, Yhdysvalloissa on kuuluisa Long Island, Pispalassa Pyhäjärven rannassa sijaitseva hiekkaranta, Kiinassa on pitkä rajamuuri, Pispalassa kaupungin rajalla kivimuuri, Ranskassa on Eiffel-torni, Pispalassa haulitorni, Ranskassa on Notre Dame, Pispalassa on rukoushuone, Hollannissa on kanavat, Pispalassa uittotunneli. Venäjään emme vertaa, sillä Kosola on sanonut, että se kohta kuuluu Suomelle. Ja sanoista tekoihin. Emme vertaa enempää, sillä kohta Pispalaan tulisi kansainvaellus, emmekä me ole valmistaneeet pelipankkeja emmekä alistaneet rakkauskauppoja kunnan silmälläpidon alaisiksi. Nojautuen edellä olevaan voimme huudahtaa: Pispala, koko maailma!

Lähde:

Pispala / [valokuvaus:] Juhani Riekkola ;
tekstit Kyllikki Helenius. – Tampere: Pispalan Moreeni r.y., 1976. – 135 s : kuv. –
(Pispalan Moreeni r.y:n julkaisuja ; 2)
ISBN 951-9080-15-5

Metso

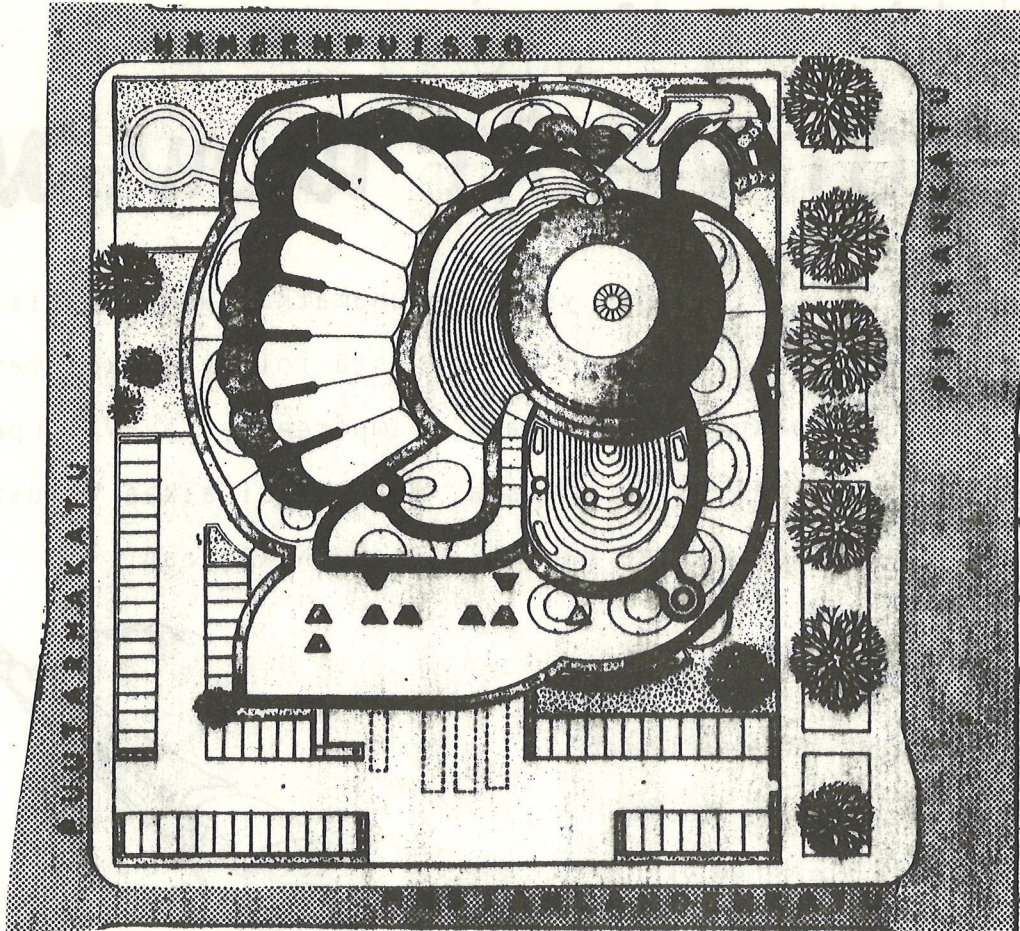
24.4. 30 opiskelijalla oli ilo tutustua ennakolta Tampereen uuteen kaupunginkirjastoon. Tutustumiskäynnin oli järjestänyt Maija Karhunmaa.

Kirjastonhoitaja Maija Kanner esitteli meille asian tuntijana uuden kirjaston tiloja. Hän kertoi, että kirjastohenkilökunta oli päässeet kiitettävästi osallistumaan uuden rakennuksen suunnitteluun. Arkkitehdit ovat olleet joustavia suunnitelmissaan ja "kirjastonäkökulma" on otettu huomioon. Mm. "iskiryhmä" on toiminut ahkerasti, jotta saataisiin aikaan juuri sopivat palvelupöydät.

Kirjasto on rakennettu suurimmaksi osaksi käsityönä. Valmiita elementtejä ei ole juuri voitu käyttää, koska rakennus on hyvin erikoisen muotoinen. Metson pyrstöosan monimutkainen valutyö on valittu vuoden betonirakenteenksi.

Kirjaston "aurinko" on suuri kupoli, joka varmasti kääntää sisääntulijoiden katseet ylöspäin. Kierreportaat vievät ylös musiikkiosastolle ja yleisökahvioon. Myös kirjastonjohtajan huone on parvikerroksessa ja hänen henkilökohtaiselta parvekkeeltaan näkee puoli valtakuntaa eli pääkerroksen osastot. Meillä oli kunnia ihailla parvekkeelta avautuvaa näkymää ja sillä hetkellä moni meistä varmasti toivoi olevansa "The Great Dictator".

Pääkerroksessa ovat kaikki muut kirjaston osastot. Ainoastaan lehtilukusali jää entiselle paikalleen Tammerkosken rannalle.

Henkilökunnan tiloista voisi mainita ravintolan, jossa ruokaa tulee laittamaan kaksi kokkia. Henkilöstön tiloissa on huone jossa virkailijat voivat aina ennakolta tutustua kirjastoon hankittavaan aineistoon. Erikoisuus on myös lasinen tupakointikoppi.

Pohjakerroksessa on varastotilaa ja suuri tyhjä tila kirjaston laajennusvaraa. Myös eräät muut kaupungin laitokset ovat saaneet tiloja tästä kerroksesta.

Kun uusi kirjasto avataan yleisölle, on sanomattakin selvää, että ryntäys on mahtava. Uusi rakennus on piristysruiske kirjastotoimelle ja sitä kautta koko kaupungin hengenelämälle.

Kirjaston muutto viivästyy jonkin verran sähköasentajien lakon vuoksi. Avamisesta kesällä ilmoitetaan myöhemmin. Kun yliopiston syyslukukausi alkaa, on kirjasto jo varmasti avattu ja silloin laitoksemme järjestää uuden tutustumisretken.

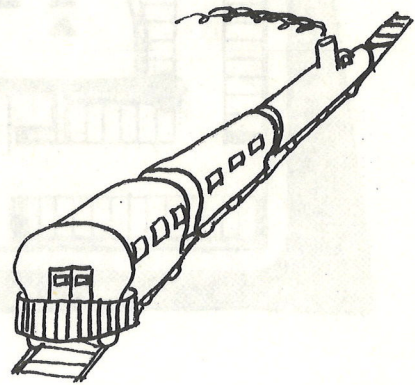
Opiskelijoiden ystävyysjunamatka

KISKOT VIEVÄT RAUHAAN

SYL järjesti opiskelijoiden ystävyysjunamatkan Neuvostoliittoon pääsiäisen aikana. Kahdesta matkaryhmästä toinen jatkoi matkaa Odessaan ja me matkustimme Kiovaan, Tampereen ystävyyskaupunkiin. Koska matkat menivät öisin junassa, meille jäi aikaa tutustua Moskovaan kolme kokonaista päivää ja samoin Kiovaan.

Nousimme sumuisessa ja sateisessa Helsingissä 'idän tunnelmalliseen pikajunaan' Tolstoihin, etsimme omat vuoteet ja aloitimme yli vuorokauden matkan Moskovaan. Aamulla heräsimme Moskovassa räntäsateeseen ja sumuun, mikä olikin vallitseva säätila seuraavat kaksi päivää.

Rautatieasemalla meitä oli vastassa matkaoppaamme Raili. Hän on virolainen opettaja, joka tekee matkaoppaan töitä opettajan toimen ohella. Kielikin sujui, kun sukulaisheimoja ollaan. Ensimmäisen silmäyksen saimme Moskovasta hotelliin mennessämme bussin ikkunasta: massiivisia taloja ja leveitä katuja.

Mieleeni tuli matkaoppaan varoitukset jalankulkijoille. Jos valo vaihtuu katua ylittäessäsi, jää seiso- maan yhteen kohtaa, että autojen kuljettajat tietävät, kummalta puolelta ohittavat. No, myöhemmät kokemukset keskikaupungilla osoittivat, että ei liikenne nyt niin kauheata ole. Leveimpien katujenkaan yli ei tarvinnut mennä. Piti mennä ali.

Kreml - Moskovan sydän

- Suuren sakaraisen muurin sisäpuoleen suljettu Kreml, jonka sadat kupolit kurkottavat ylös aurinkoon kuin kultalintujen kaulat ja nokat...

E. Verhaeren

Ensimmäinen tutustumiskohteemme oli tietenkin Moskovan ja koko Neuvostoliiton sydän, Kreml. Muurien sisällä oli vilskettä, kun turisteja ja lomalla olevia koululaisia oli joka

paikassa. Ihailimme alueen kultakuppilaisia rakennuksia vain ulkopuolelta. Ohitsemme vilahteli ministerineuvoston rakennukseen mustia autoja jatkuvasti. Olen varma, että jossakin autossa istui myös Gorbatsov.

Kremlin muureja Moskova-joen yli katsottuna

Опера „ЧИО-ЧИО-САН“

Jo ensimmäisenä iltana yksi matkalle asettamistani toiveistani toteutui. Saimme liput Sio Sio San -oopperaan Kongressipalatsiin. Kaunis musiikki, japanilaiset lavasteet ja loistavat kimonot korvasivat sen, että en ymmärtänyt sanaakaan esityksestä

Toisena Moskova-päivänämme tutustuimme Kansantalouden saavutusten näyttelyyn. Suurella yli 200 hehtaarin alueella on lähes 80 paviljonkia. Rakennukset ovat valtavan kokoisia antiikin Kreikan rakennustaiteen mukaan tehtyjä.

Vaikutus oli vähän koominen, kun pylväiden ja päätykolmioiden takaa löytyi uusimmat tekniikan, tieteen ja kulttuurin tuotokset. Parin tunnin käynnillä ei saa alueesta vain yleissilmäyksen. Asiasta kiinnostuneen kannattaa varata koko päivä aikaa tutustumisretkeen.

Kansantalouden saavutusten näyttely - takana
Kosmos-paviljonki

NEWS from UKRAINE

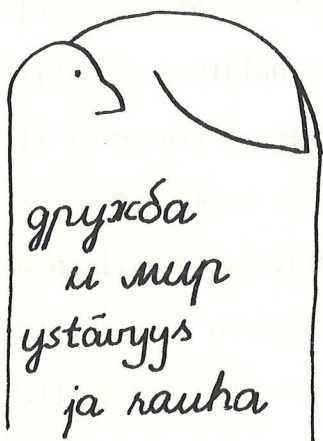
Seuraava yö kului taas matkustaessa. Saavuimme aamulla Kiovan rautatieasemalle, jossa paikalliset ekonomistit toivottivat meidät tervetulleiksi ja kutsuivat illanviettoon.

Kiovaan tutustuimme kiertoajeluilla ja kävimme erilaisissa museoissa, joista mieleenpainuvin oli käsityömuseo. Monimutkaiset ukrainalaiset ristipistotyöt monituntee. Mutta tekstiilitöiden hienoudet eivät ole vain historiaa, perinteisten mallien matkimista. Käsitöiden tekijät ilmaisevat töillään kulttuurin muuttumista ja elämänsä tärkeimpiä tapahtumia. Esimerkiksi eri tavalla tehtyjen seinävaatteiden kuvioissa tuli esille Neuvostoliiton historian vaiheet ja tämä päivä.

Opiskelijan arkea

Vierailimme Ševtšenkolle nimetyssä yliopistossa. Valtava 1800-luvulla rakennettu ja punaiseksi maalattu yliopisto huokui arvokkuutta. Kierrelimme yliopiston historiasta ker-
tovassa museossa ja ihailimme luonnontieteellisessä museossa luurankovalasta ja -elefanttia sekä värikästä perhoskokoelmaa.

Yliopiston opettajat kertoivat laitoksen arkirutiinista ja vastailivat kysymyksiimme. Selvisi, että yleisin ongelma kiovalaisella opiskelijallakin on asuntopula.

Illalla menimme Myllytuvalle opiskelijoiden vieraksi. Aitoon valko-venäläiseen tapaan matkamme johtajalle ojennettiin ovella leipää ja suolaa tervetulon ja onnen toivotukseksi.

Keskustelu lähti pikku hiljaa käyntiin venäjän, englannin ja suomen sekoituksella. Ystävyysmatkan ideanahan on tutustuminen toisenlaisen valtion ja kulttuurin ihmisiin. Matka on tapa tehdä rauhantyötä. Tieto- ja toisistamme keräsimme mm. tietokilpailun avulla. Kiovalaiset olivat keksineet kysymyksiä Suomesta ja Neuvostoliitosta. Heidän Suomitietous oli paljon laajempi kuin meillä. Kolmen suomalaisen taiteemaalarin nimeäkin tuli kuin liukuhihnalta. Ehkäpä he olivat etukäteen etsineet vastaukset!

Illan loppuksi ylitettiin kielimuureja tanssin avulla.

Kotia kohti

Kotimatalla vietimme vielä päivän Moskovassa, jossa ilmakin oli parantunut. Meillä ei ollut enää mitään "virallista" ohjelmaa, joten kiertelimme vain kaupungilla ja ajelimme metrolla. Päätin toteuttaa haaveeni ja käydä vilkaisemassa Lenin-kirjaston kirjahyllykilometrejä. Mutta yllätys yllätys - kirjasto oli kiinni! Siivoamisen ja puhdistamisen vuoksi kuulema. Jäi hyvä syy matkustaa uudelleen.

Ryhmän mukana matkustamisella on hyvät ja huonot puolet. On hyvää matkaseuraa, mutta viikko on varmaan pisin aika ottaa aina muut huomioon ja pysyä muiden mukana.

Jos haluaa tutustua perinpohjin johonkin paikkaan ja vielä valokuvata, kannattaa kulkea yksin ilman tiukkaa aikataulua.

mk

Pyhän Vasilin eli Pokrovskin katedraali

TUTKINTO VAATIMUS !

Uudet tutkintovaatimukset vuosisiksi 1986-88 on saatu valmiiksi. Uudistumista tapahtui varsinkin aineopintojen rakenteessa. Tulevaisuus näyttää kuinka hyvin näissä uudistuksissa onnistuttiin.

Opiskelijoilla on kuitenkin huomautettavaa itse tutkintovaatimusten uudistamisprosessista. - Kun tiedekunta pari vuotta sitten siirtyi kaksivuotisiin tutkintovaatimuksiin, oli yhtenä perusteluna se, että suunnittelujakson pidentessä voidaan tehdä perusteellisempaa työtä rauhallisemmassa tahdissa. Vaan kuinka siten kävikään?

Vuosi sitten keväällä pidettiin yksi laitoskokous, jossa hyvin yhteisesti keskusteltiin koulutusohjelmasta. Silloin tuli esille yleinen tyytymättömyys opintojen rakenteeseen.

Sen sijaan, että syksyllä olisi jatkettu alkanutta keskustelua laitoskokouksissa, ei asiasta kuulunut mitään. Koulutusohjelmatyöryhmä teki kuitenkin hiljaisuudessa työtään.

Tänä keväänä asia luonnollisesti tuli todella ajankohtaiseksi, olihan ensi syksyksi saatava uudet tutkintovaatimukset. Helmikuussa pidettiin laitoskokous (vaikka assistentti P. Vakkari ensin olikin sitä mieltä, ettei morkoman kokouksen pitäminen ole aiheellista). Tällöin opiskelijoille esiteltiin suunnitellut rakennemuutokset. Varsinaisia, tarkkoja sisältöjä ei tuolloin vielä ollut tiedossa. Keskustelu koski pääasiassa aineopintoja, syventäviä opintoja ei ehditty käsitellä juuri lainkaan.

Laitoskokouksen jälkeen ei asiasta taas kuulunutkaan mitään, paitsi epävirallisissa käytäväkeskusteluissa. Huhtikuun 10.päivänä koulutusohjelmatyöryhmä sai käsiteltäväkseen opettajien ehdotuksista kootun esityksen uusiksi tutkintovaihtimuksiksi. Esitys oli hyväksyttävä samassa kokouksessa koska sen piti ehtiä laitosneuvoston kokoukseen 15. huhtikuuta edelleen hyväksyttäväksi ja aikataulun mukaisesti tiedekuntaneuvoston siunaamaksi.

Loppuvaiheessa kiire oli siis todella hirmuinen. Laitoskokouksesta ei ollut puhettakaan, eikä koulutusohjelmatyöryhmän opiskelijajäsenillä ollut aikaa kuullotella opiskelijoiden mielipidettä. Onneksi opiskelijat saivat laitosneuvostossa kuitenkin läpi joitain parannusehdotuksiaan.

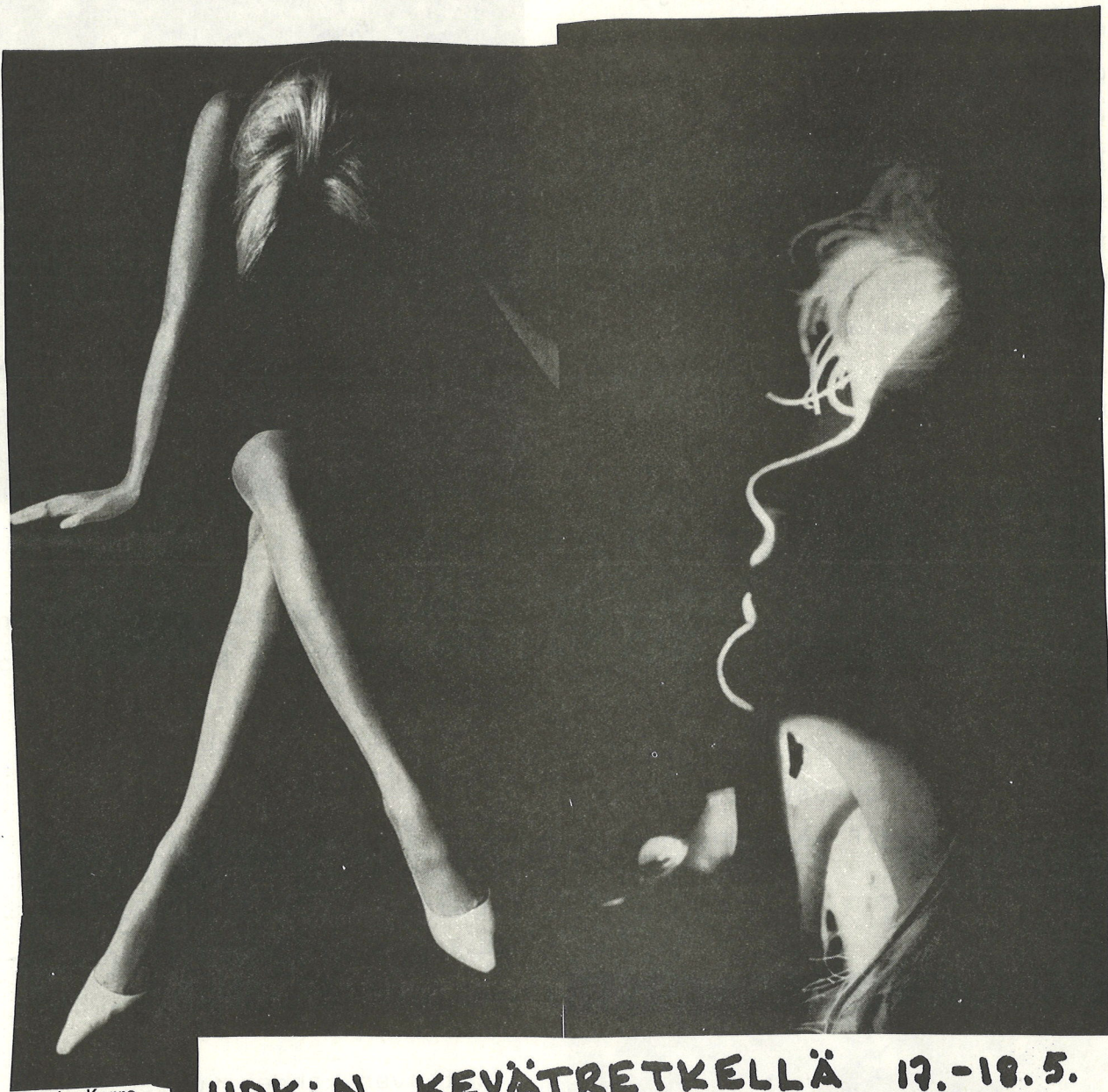

Kahden vuoden aikana ehdittiin siis pitää vain kaksi laitoskokousta ja loppuvaiheessa tuli suurempi kiire kuin koskaan ennen. Mistä se voi johtua? Onko syynä välinpitämättömyys opiskelijoille tärkeää asiaa kohtaan. Halutaanko hyvin toiminut laitoskokoukseytymä romuttaa?

Seuraavan kahden vuoden aikana on opiskelijoiden ja erityisesti UDK:n oltava valppaana. Uuden koulutusohjelman valmistelu on aloitettava ajoissa ja huolehdittava siitä, että sitä ehditään eri vaiheissa käsitellä mahdollisimman laajalla joukolla. Erityisesti on tällöin kiinnitettävä huomiota syventäviin opintoihin.

KINTULAMPI

ON LÄMMIN JA VEHREÄ *

rentoudu. Kerro pulmistasi ja vaikeuksistasi. Yritämme yhdessä löytää jonkin keinon niistä vapautumiseksi. Kenties joudut aika kauankin odottamaan vastausta, mutta kokoonnummekin tähän ikäänkuin keskustelukerhoon, jossa vaihdamme ajatuksia kysymyksistä, jotka moniakin askarruttavat.

UDK:N KEVÄTRETKELLÄ 17.-18.5. ELVYTTÄÄN TALVEN KOITOKSISTA (ks. vasen kuva), SAUNOTAAN JA TUNNELMOIDAAN TAKKATULEN LOISTEESSA (ks. oikea kuva). TULE MUKAAN.

• LAKON VUOKSI ENNUSTE PERUSTUU PUUTTEELLISEEN SÄÄÄNEISTÖÖN - SEURAA ILMOITUSTALUA!